

Handi Péter

DAL A HOZZÁM TARTOZÓKRÓL

2017-04-12 | VERS

Az emberélet háromnegyedén
barna cipőmet tisztítottam.
A kalkuláció dantei lelemény,
a lényeg, hogy a taposott bőrcipő
életre kelt egy még járható

életút ígéretével, noha semmit
nem ígértem, nem sajátom
a dőre biztatás – egyelőre.

Egy viseltes lábbeli azonban
akár a *hű kutya* folyvást nyomomban van,
követ, lépteim egyengeti,
az úr én vagyok, ő a nagykövet;
reprezentál és képvisel,
fenéken rúg bárkit, ha kell.
Így negyedszázadonként egy suvickolást
csak megérdemel.

Nem így ruhatársa, a kabát:
ő a ruhatárosnak adja át magát,
nélkülem leng fazonba
kényszerített szövetek fogasán,
míg én Hamletet hallgatom odabent,
őt előnti a szanatóriumi csend,
noha gallérjában még ott rezeg
a ruhatáros öblös szónoklata:
„Azzal, hogy itt vagytok, még nem tettetek sokat;
Akasszátok fel a kabátokat!”

Ha ingem – ne vegyem magamra?!

A közmondásokból rég kinőttem.
Az ing nélkülözhető darab,
tanúsíthatja ezt ausztrál, indián és arab,
ha foltot ejt rá spenót és paradicsomsaláta,
ha lyukkal díszíti szivar parázsa
vagy szerelmes nő vasalása,

könnyű szívvel válok meg tőle,
mert több élete van:
mosogatórongy lehet még belőle.

A legszorosabban hozzám tartozók
nem szülő, feleség és gyerek,
de profán talpbőr és egyéb textilek;
ezek ölelik át naponta testemet.
Az emberélet háromnegyedén,
amint barna cipőmet tisztítottam,
lassacskán este lett, ágyba hívott a paplan.
Az álom azonban elkerült,
egy kínzó gondolat miatt:
A zoknimat kihagytam...

kép | Robert Couse-Baker, flickr.com